

prof. dr. Drago Ocvirk:

Islam in krščanstvo

Drago Ocvirk je poznavalec islama in tudi Francije, kjer je na Institut Catholique de Paris doktoriral iz teoloških in religioloških ved in tam sedem let tudi predaval. Udeleževal se je mednarodnih srečanj o medverskem dialogu. Bil je duhovnik ter profesor osnovnega bogoslovja na ljubljanski teološki fakulteti, leta 2013, pri svojih 62 letih, je duhovniški stan zamenjal za zakonski. Je oče deklic, starih tri leta in leto.

Koran omogoča izjemno veliko tolmačenj. Fundamentalizem je ravno v tem, da v neki knjigi iščemo temeljne smernice za življenje, v bistvu pa gre za odnos med neko knjigo, ki velja v skupnosti za sveto, in tisto skupnostjo ter potem za odnos te skupnosti z družbo. To so zapleteni procesi, zato je velikokrat vseeno, kaj piše v Koranu ali pa v Svetem pismu ali Tori. Treba je vedno pogledati, kaj počnejo verniki, ki se sklicujejo na svete knjige. Strahov zaradi ogroženosti krščanske Evrope se lahko znebimo le tako, da začnemo hoditi v cerkev in živeti po evangeliju. Če so cerkve prazne, nima smisla govoriti o krščanski Evropi. Kaj je v zgodovini krščanstvo pomenilo za Evropo, je eno, kaj pa danes, je nekaj drugega.

Marko Juhant:

Vzgoja za usmiljenje

Po srednji lesarski šoli v Ljubljani, ko je izkusil življenje v dijaškem domu in imel vizijo, da bi bilo potrebno z mladimi delati drugače, se je odločil za študij domske vzgoje v kombinaciji z motnjami vedenja in osebnosti. Vzgoja mladih ga je popolnoma prevzela, tako da je delal deset let v Dijaškem domu v Kranju, nadaljnjih deset let pa v Mladinskem domu Malči Beličeve. Dve leti je tudi nabiral izkušnje v privatnem podjetju pri delu z brezposelnimi ter na drugih projektih. Sedaj že petnajst let opravlja delo samostojnega pedagoškega delavca in pomaga družinam pri vzgoji zahtevnih otrok. Zadnja leta veliko piše, objavlja, dela na preventivi, individualnih obravnav pa zaradi zasedenosti ne more več izvajati.

Usmiljenje doživljamo kot vrednoto, ki jo bomo prenesli na svoje potomce. Kajti usmiljenje je predvsem odnos: do sebe, dragih, poznanih. Kako smo lahko usmiljeni do sebe, kako do neznancev? Kako ga izkažemo naravi in živalim? Kot ostale vrednote se lahko prenaša samo na dva načina. Najboljši je osebna izkušnja - se pravi, usmiljenje, dobrobit in izkušnja izkazovanja milosti, ki jo doživijo otroci. Drugi način je težji, saj zahteva aktivnost nas odraslih. Izkušnjo ne posredujemo skozi zaigrano situacijo, ampak skozi vsakodnevno ravnanje v resničnem življenju. Otroci se bodo naučili, da usmiljenje ne pomeni šibkost in nemoč, ampak blago ter srcu in prepričanjem primerno ravnanje človeka, ki ima moč in se je odločil, da jo bo izkoristil na tako plemenit način.

JANUARSKI VEČERI 2016

v župniji Sv. Martina v Trbovljah

»obličje USMILJENJA«

V naši župniji v januarju že od leta 1988 potekajo predavanja, katerih namen je poglobiti krščanski pogled na različna življenjska in verska vprašanja. Na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije, 8. decembra 2015, smo vstopili v izredno leto božjega usmiljenja, ki se bo sklenilo na praznik Kristusa kralja, 20. novembra 2016. V letošnjem letu bodo predavanja zato povezana s tematiko Božjega usmiljenja. V buli ob napovedi izrednega jubileja Usmiljenja: Obličje usmiljenja, je papež Frančišek zapisal: »Jezus Kristus je obličje Očetovega usmiljenja. Videti je, da skrivnost krščanske vere v tej besedi najde svoj povzetek. Postala je živa, vidna in je dosegla vrhunec v Jezusu iz Nazareta. Potem ko je Oče, ki je »bogat v usmiljenju« (Ef 2,4), Mojzesu razodel svoje ime kot »usmiljen in dobrotljiv Bog, počasen za jezo in bogat z ljubeznijo in zvestobo« (2 Mz 34,6), je nenehno na različne načine in ob različnih časih zgodovine dajal spoznati svojo Božjo naravo. Ob »polnosti časa« (Gal 4,4), ko je bilo vse razporejeno v skladu z njegovim načrtom odrešenja, je poslal svojega Sina, rojenega iz device Marije, da bi nam dokončno razodel svojo ljubezen. Kdor ga vidi, vidi Očeta (prim. Jn 14,9). Jezus iz Nazareta s svojo besedo, s svojimi dejanji in z vso svojo osebo razodeva Božje usmiljenje«. V tem jubilejnem letu naj Cerkev postane odmev Božje besede, ki močno in prepričljivo doni kot beseda in dejanje odpuščanja, podpore, pomoči in ljubezni. Naj se nikoli ne naveliča nuditi usmiljenja in naj bo vedno potrpežljiva v tolaženju in odpúščanju. Naj Cerkev postane glas vsakega človeka in naj zaupno in brez prenehanja ponavlja: »Spomni se, Gospod, svojega usmiljenja in svoje ljubezni, ki je od vekomaj« (Ps 25,6).

Prijeten uvod v šest predavanj bo **božični koncert** dveh trboveljskih vokalnih skupin Uosm in Mešana vokalna skupina Trbovlje, ki bo v soboto, **9. januarja 2016 po večerni sveti maši (ob 18.30) v župnijski cerkvi sv. Martina. Obe vokalni skupini bosta pred tem sodelovali s petjem pri sveti maši.** Predavanja pa bodo, kot je že navada, vsakokrat ob 19h v župnijski dvorani.

- 9.1. božični koncert **Vokalna skupina Uosm in Mešana vokalna skupina Trbovlje**
- 15.1. nadškof p. Lojze Cvikl DJ: **Ali ima utrujena Cerkev še kaj ognja v sebi?**
- 16.1. Katarina Nzobandora, Zavod ŽIV!M: **Kultura smrti nasproti kulturi življenja**
- 22.1. prof. dr. Maksimilijan Matjaž: **V ljubezni ni strahu**
- 23.1. p. dr. Ivan Platovanjak, DJ: **Mladost – odločilno obdobje za duhovnost!?**
- 29.1. prof. dr. Drago Ocvirk: **Islam in krščanstvo**
- 30.1. Marko Juhant: **Vzgoja za usmiljenje**

Vstopnine ni, že vnaprej pa se zahvaljujemo za prostovoljne prispevke!

nadškof p. Alojzij Cvikl, DJ:

Ali ima utrjena Cerkev še kaj ognja v sebi?

Marca 2015 je papež nocojšnjega predavatelja imenoval za 62. škofa v vrsti mariborsko-lavantinskih škofov, 8. naslednika bl. škofa Antona Martina Slomška in tretjega mariborskega nadškofa metropolita. Od jeseni leta 2010, do imenovanja za nadškofa je opravljal službo ekonoma mariborske nadškofije in bil hkrati duhovni pomočnik v Vitanju. V času te službe si je zelo prizadeval in veliko delal, da je prišlo do podpisa sporazuma, med mariborsko nadškofijo in njenimi upniki. Sicer pa je nadškof Alojzij Cvikl, tako kot tudi papež Frančišek, član Jezusove družbe, Jezuitov. Od leta 1995 do 2001 je bil provincial slovenske province Družbe Jezusove. Od leta 1997 do leta 2002 je dejavno sodeloval v tajništvu sinode in pomagal pri pripravi besedila ter bil prisoten na mnogih dekanijskih dnevih po Sloveniji. Leta 2001 je postal rektor Papeškega kolegija Russicum v Rimu.

V zadnjih letih je bila Cerkev na slovenskem na tapeti zaradi različnih razlogov, še najbolj zaradi finančnega kolapsa mariborske nadškofije. Tudi v svetu je bilo mnogo različnih škandalov povezanih s Cerkvijo: pedofilija, odtekanje zaupnih dokumentov iz Vatikana,... Prislunhili bomo nadškofovemu pogledu na Cerkev. Kje ima Cerkev še svoj potencial? Ali s svojim naukom še nagovarja sodobnega človeka? V čem je naše upanje, v čem je, kljub utrjenosti, mogoče tudi ranjenosti Cerkve, moč kristjanov... Novi mariborski nadškof prinaša oznanilo upanja.

Katarina Nzobandora, Zavod ŽIV!M:

Kultura smrti nasproti kulturi življenja

Zavod ŽIV!M je bil ustanovljen novembra 2011, sestavljajo ga tisti, ki verjamejo, da ima vsak človek pravico do življenja od spočetja do naravne smrti. "Naše poslanstvo je pomagati otrokom in njihovim staršem, ki se soočajo z nenačrtovano nosečnostjo in tistim, ki trpijo zaradi posledic splava", pravi direktorica Zavoda ŽIV!M in nocojšnja predavateljica Katarina Nzobandora, ki je mamica štirih otrok; enega ima v nebesih. Že od malih nog je čutila, da ima neko poslanstvo, da ji je namenjeno, da v življenju sodeluje pri nečem, kar bo večje od nje. Ko je leta 2009 začutila, da naj se posveti področju splava, se je znašla v zagati, saj tega področja ni poznala. Ko zdaj gleda nazaj, se ji zdi, da so vse izkušnje in znanje, ki jih je nato prejela, služile kot hitra in intenzivna »šola« o vrednosti življenja, sploh smrt njenega sina Žana. Začela je spoznavati mame in očete, ki imajo izkušnjo splava, tako spontanega kot umetnega, in skupaj z njimi sem je učila sprejemanja, sočutja, razumevanja, neobsojanja. Življenje, strahove, preizkušnje, upe in obup spoznava skozi njihove oči.

Najbrž tudi vsak od nas, ko opazuje svet okrog sebe, opazi, da »nekaj ne štima«? Mediji, politiki, šolstvo in ostale družbene sfere drvijo v neko smer, ki se včasih ne zdi prava – ali pač? Ta večer se bomo skupaj dotaknili dveh tokov, po katerih »plava« naš svet: kulture smrti in kulture življenja. Vabljeni, da ju skupaj odkrijemo.

prof. dr. Maksimilijan Matjaž:

V ljubezni ni strahu

Prof. dr. Matjaž je doktoriral leta 1998 na Papeški univerzi Gregoriana. Na Teološki fakulteti v Ljubljani poučuje biblične študije in judovstvo, njegova primarna raziskovalna dejavnost pa je filološka, literarna in teološka analiza svetopisemskih besedil. Strokovno deluje tudi na področju biblične pastorale - predvsem na popularizaciji Svetega pisma preko različnih združenj, šol, medijev in strokovnih ekskurzij.

Bog v Svetem pismu – za razliko od ostalih religioznih pripovedi – ne posveti ničesar, kar je ustvarjenega: sonca, zvezd, planetov, zemlje...; živa bitja in človeka blagoslovi, sedmi dan pa posveti. S tem Bog pokaže, da posvečuje čas. Posvečuje nekaj, česar človek ne more ujeti, česar se ne more dotakniti, čeprav ves »čas« obstaja in je prisotno. Lahko le sprejme s svojim: »Da.« Če bi človek lahko ujel čas, bi z njim trgoval. S tem želi Bog pokazati, da so »stvari«, ki so nad človekom, ki človeka popolnoma presegajo in ki jih človek lahko le sprejme kot popoln dar, ki si ga sam ne more prislužiti. Enako velja za življenje. Če bi si človek življenje lahko prislužil, bi razvil strategijo, kako do njega priti – in začel bi trgovati.

p. dr. Ivan Platovanjak, DJ:

Mladost – odločilno obdobje za duhovnost!?

Ivan Platovanjak, naš nekdanji kaplan (1991-1993), je opravil podiplomski študij na Inštitutu za krščansko duhovnost v Zagrebu in na Inštitutu za duhovnost Papeške univerze Gregoriana v Rimu, kjer je leta 2001 doktoriral. Po vrnitvi iz Rima je začel poučevati duhovno teologijo na Teološki fakulteti v Ljubljani in bil tri leta spiritual v Slomškovem malem semenišču v Mariboru. Leta 2005 je vstopil v noviciat Družbe Jezusove. Sedaj nadaljuje s poučevanjem na Teološki fakulteti v Ljubljani, kjer vodi enoletni študijski program Duhovnega izpopolnjevanja in je duhovni asistent za laiške teologe. Odgovoren je za Zavod svetega Ignacija in Ignacijev dom duhovnosti in usposabljanja.

Čas mladosti je čas, ko se postavljajo temelji. Zelo dragocen čas, ki ga je kasneje težko nadomestiti. Obdobje najpomembnejših naložb za življenje – srečanja z Bogom in odločitve zanj. Je čas velikodušnosti, navdušenosti, iskanja resnice. Je čas sprejemanja življenjskih odločitev. Ključno, da razvijajo čut za doživljanje življenja kot poklicanosti, za iskanje, kako lahko z Bogom najbolje sodelujejo in izpolnijo sebe v darovih, ki jih imajo, in za odkrivanje, katere so njihove najgloblje želje. Čas odkrivanja ljubezni in spolnosti. Temeljno, da spoznajo globlji pomen telesnosti, moškosti, ženskosti, odnosa med moškim in žensko, spolnosti... Čas soočanja z dediščino iz lastne družine. Kako spremljati mlade, hoditi vstric z njimi. Nevarnost paternalizma, moralizma... S čim in kako lahko torej pomagajo starši, katehete, duhovniki mladim na njihovi poti duhovnega iskanja in rasti?